σπάση στὸ στῆθος του. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴ Ζερμαὶν πλημμύρισε καὶ πάλι τὴν ψυχὴ καὶ τὸ μυαλό του —ὁλόκληρη τὴν ὕπαρξί του. Καὶ μαζὶ μὲ τὴν καρδιά του ἄρχισαν νὰ τρέμουν καὶ τὰ χέρια του. Ἀναγκάστηκε ν' ἀφήση τὸ μαχαῖρι.

— Θεέ μου! τί ὡραία ποὺ εἶνε! σκέφτηκε μὲ περηφάνεια. Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ μοῦ ἀνήκει!....

Ἡ σκέψη αὐτὴ τὸν ἔκανε νὰ σκύψη τὸ κεφάλι. Μὰ ξανασήκωσε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε τὸν κάταστρο λαιμὸ τῆς Ζερμαίν. Τὸ μυαλό του θόλωσε ἀπ' τὴν ἐπιθυμία. Ἦταν ἕτοιμος νὰ ὁρμήση, ν' ἀγκαλιάση τὴ γυναῖκα του καὶ νὰ τῆς φωνάξη: «— Σ' ἀγαπῶ, Ζερμαίν!....», ὅταν, ξαφνικά, τὴν εἶδε νὰ βγάζη τὸ κόκκινο γαρύφαλλο ἀπ' τὸ κορσάζ της, νὰ τὸ πλησιάζη στὴ μύτη της καὶ νὰ τὸ μυρίζεται μὲ φανερὴ εὐχαρίστηση.

Ὁ Ζακὲ ξανάσκυψε τὸ κεφάλι του. Τὰ βλέμματά του πέσανε στὸ μαχαῖρι. Μὰ ὄχι!.... Δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάνη αὐτό. Τὴν ἀγαποῦσε πολὺ τὴ γυναῖκα του! Δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ τὴν σκοτώση. Τοῦ κάκου ἔβριζε τὸν ἑαυτό του. «Δειλέ!.... ἄνανδρε!....». Θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ σηκώση τὸ χέρι του καὶ νὰ χτυπήση τὴν καρδιά της, νὰ ματώση τὸ κάταστρο στῆθος της!

Ἔσφιξε τὸ μέτωπό του μὲ τὰ δυό του χέρια καὶ μ' ὅλη τὴ δύναμί του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸ συντρίψη.

Ὕστερα σηκώθηκε ἀπότομα ἀπ' τὴ θέσι του κ' ἔτρεξε στὴ μικρὴ ἀποθήκη, ποὺ βρισκόταν δίπλα στὴν κουζίνα. Πῆρε ἀπὸ καταγῆς ἕνα χοντρὸ σχοινὶ κ' ἀνέβηκε στὴ σοφίτα. Ἄναψε ἕνα σπίρτο, τὸ σήκωσε ψηλὰ καὶ βρῆκε τὸ καρφὶ ποὺ εἶχε καρφώσει ἄλλοτε σ' ἕνα δοκάρι, γιὰ νὰ κρεμάση κάτι. Ἔπασε μιὰ σπασμένη καρέκλα, ἀνέβηκε ἐπάνω, ἔδεσε τὸ σχοινὶ ἀπ' τὸ καρφί, ἔκανε τὴν ἄλλη ἄκρη θηλειὰ καὶ τὴν πέρασε ἀπ' τὸ λαιμό του.

— Ζερμαίν, σ' ἀγαπῶ! ψιθύρισε ὁ δυστυχισμένος. Πεθαίνω, γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ σὲ σκοτώσω!....

.. ..

Κάτω, στὴν τραπεζαρία, ἡ Ζερμαίν, χωρὶς ν' ἀνησυχήση διόλου γιὰ τὴν ἀπότομη ἀναχώρησι τοῦ συζύγου της, ξέστρωσε τὸ τραπέζι. Σὲ λίγο, ἕνα σφύριγμα ἀκούστηκε ἔξω στὸ δρόμο. Ἡ Ζερμαίν τὸ ἀνεγνώρισε, χαμογέλασε καὶ πῆγε κ' ἄνοιξε σιγὰ-σιγὰ τὴν πόρτα. Ὁ σταθμάρχης ἔκοβε βόλτες στὸ πεζοδρόμιο.

— Σὲ λίγο! τοῦ εἶπε χαμηλόφωνα. Ὁ ἄντρας μου θὰ πέση σὲ λίγο νὰ κοιμηθῆ. Θὰ σοῦ ἀνοίξω τότε τὴν πόρτα. Μὴν εἶσαι ἀνυπόμονος, χρυσέ μου, γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τὰ καταλάβη ὅλα ὁ Ζακέ. Κάνε ἄλλη μιὰ βόλτα. Ἂν ὁ ἄντρας μου δὲν ξαναρθεῖ στὴν τραπεζαρία, θὰ πῆ ὅτι πλάγιασε. Ναί, ναί, θὰ σοῦ ἀνοίξω. Ἄφησε νὰ κοιμηθῆ πρῶτα....

ΥΜΠΕΡ ΚΡΑΙΝΣ

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΩΝ

ΠΩΣ ΠΛΑΣΤΗΚΑΝ Η ΦΥΛΕΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Οἱ ἰθαγενεῖς ἐρυθρόδερμοι τῆς Ἀμερικῆς ἔχουν τὴν ἑξῆς ὡραιοτάτη παράδοσι γιὰ τὴ δημιουργία τῶν φυλῶν τῆς γῆς:

Τὸ Μέγα Πνεῦμα, ἀφοῦ ἐδημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ, εἶδε ὅτι ὁ κόσμος, ἔρημος ἔτσι καθὼς ἦταν, χωρὶς ζωντανὰ πλάσματα, φαινόταν πολὺ μελαγχολικὸς κ' ἄχαρος.

Ἀφοῦ σκέφθηκε λοιπὸν ἐπὶ πολλὴ ὥρα, ἔκανε τέλος τὰ σχέδιά του κ' ἄρχισε νὰ δημιουργῆ τὰ διάφορα ὄντα. Πρῶτα-πρῶτα ἐπλούτισε τὶς θάλασσες καὶ τοὺς ποταμοὺς μὲ τὰ ἄπειρα εἴδη τῶν ψαριῶν. Ἔπειτα ἦρθε κ' ἡ σειρὰ τῆς γῆς, γιὰ τὴν ὁποία ἔπλασε τὰ διάφορα ζῶα.

Ἀλλὰ κανένα ἀπὸ τὰ ζῶα ποὺ τὸ Μεγάλο Πνεῦμα ἐδημιούργησε κ' ἔρριξε στὴν ὑδρόγειο, δὲν τοῦ ἄρεσε. Ὅλα τἄβρισκε κακόσχημα καὶ κακορίζικα καὶ παρ' ὅλη τὴν ἐπιτηδειότητά του, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, δὲν κατόρθωνε νὰ δημιουργήση ἕνα ἀκόμα ζῶο, ποὺ νὰ ἔχη κάποια χάρι καὶ νὰ μπορῆ μὲ τὴν ἀντίληψή του νὰ κυριαρχῆ σ' ὅλα τ' ἄλλα.

Ὡστόσο, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς δοκιμές, κατώρθωσε νὰ πλάση τὸν πίθηκο, γιὰ τὸν ὁποῖο εὐχαριστήθηκε κάπως. Καὶ σιγὰ-σιγά, πέτυχε νὰ δημιουργήση καὶ τὸν ἄνθρωπο, ἀρκετὰ τέλειον, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ γίνη κυρίαρχος τῆς γῆς.

Τὸ Μέγα Πνεῦμα ἔμεινε τόσο ἐνθουσιασμένο ἀπὸ τὸ τελευταῖο του ἔργο, ὥστε ἀμέσως πῆρε ὑλικὰ κ' ἔφτιαξε ἄλλα δυὸ πλάσματα, ὅμοια ἀκριβῶς μὲ τὸ πρῶτο. Ἀφοῦ τὰ παρέταξε καὶ τὰ τρία στὴ γραμμὴ καὶ τὰ θαύμασε ἀρκετά, ἑτοιμάστηκε νὰ τὰ χαρίση στὸν κόσμο. Τότε ὅμως παρετήρησε, ὅτι ἦσαν πολὺ ἀκάθαρτα ἀπὸ τὰ χώματα, μὲ τὰ ὁποῖα τὰ ἔπλασε καὶ μαυρισμένα ἀπ' τοὺς κατιτοὺς τῆς φωτιᾶς ποὺ τοὺς εἶχε κλείσει μέσα στὰ στήθη, καὶ σκέφτηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὰ καθαρίση καὶ νὰ τὰ ρίξη στὴ γῆ πλυμένα, λευκὰ κ' ἀκτινοβόλα.

Τὰ ὡδήγησε λοιπὸν σ' ἕνα λάκκο μὲ νερό, γιὰ νὰ πάρουν τὸ λουτρό τους. Ἔπεσε ὁ πρῶτος μέσα στὸ νερὸ κ' ἀφοῦ λούστηκε καλά, βγῆκε δροσερός, καθαρός, μ' ἕνα ὡραῖο λευκοῤῥόδινο χρῶμα.

Μπῆκε κ' ὁ δεύτερος μέσα στὸ λουτρό, ἀπ' τὸ ὁποῖο ὅμως βγῆκε σκουρόχρωμος καὶ κοκκινωπός, γιατὶ ὁ προηγούμενος εἶχε ἀφήσει μέσα ὅλες του τὶς μαυρίλες καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, εἶχε ἀνακατέψει τὸν κόκκινο πηλὸ τοῦ λάκκου.

Τέλος, μπῆκε κ' ὁ τρίτος μέσα στὸ λουτρὸ —ὁ Θεὸς νὰ τὸ κάνη πειὰ λουτρὸ— καὶ βγῆκε πιὸ μαῦρος ἀπ' ὅ,τι ἦταν πρίν, γιατὶ πῆρε ἐπάνω του ὅλη τὴ μαυρίλα καὶ τὸ βοῦρκο ποὺ εἶχαν ἀφήσει οἱ δυὸ ἄλλοι.

Τὸ Μέγα Πνεῦμα εἶδε τότε μὲ λύπη του, ὅτι ἂν μὲ τὸ λουτρό του ὠφέλησε τὸν πρῶτο ἄνθρωπο, ἔβλαψε ὅμως τὸν δεύτερο καὶ πιὸ πολὺ τὸν τρίτο.

Γιὰ νὰ ἱκανοποιήση λοιπὸν τοὺς δυσαρεστημένους, ἔβαλε μπρὸς στὰ πόδια τῶν τριῶν πλασμάτων του τρία δέματα, διαφορετικοῦ μεγέθους τὸ καθένα, ποὺ εἶχαν μέσα διάφορα δῶρα. Τὸ Μέγα Πνεῦμα ἔδωκε τότε στὸν Μαῦρο —ποὺ ἦταν ὁ πιὸ ἄσχημος κ' ὁ πιὸ δυσαρεστημένος ἀπ' ὅλους— τὸ δικαίωμα νὰ διαλέξη αὐτὸς πρῶτος καὶ νὰ πάρη ἕνα ἀπὸ τὰ τρία δέματα. Ὁ Μαῦρος ὥρμησε ἀμέσως κ' ἄρπαξε, φυσικά, τὸ μεγαλείτερο δέμα.

Ἦρθε κατόπιν ἡ σειρὰ τοῦ Ἐρυθρόδερμου, ὁ ὁποῖος πῆρε πάλι τὸ μεγαλείτερο ἀπ' τὰ δυὸ δέματα ποὺ εἶχαν ἀπομείνει.

Τέλος, πῆρε ὁ Λευκὸς τὸ πιὸ μικρὸ καὶ τελευταῖο.

Ὅταν οἱ τρεῖς ἄνθρωποι ἄνοιξαν τὰ δεματά τους, εἶδαν μὲ κατάπληξί τους, ὅτι τὸ πρῶτο περιεῖχε διάφορα γεωργικὰ ἐργαλεῖα, τὸ δεύτερο ἁλιευτικὰ καὶ κυνηγετικὰ καὶ τὸ τρίτο ἕνα χαρτὶ κ' ἕνα κοντυλοφόρο.

Γ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ Λευκὴ φυλὴ μορφώθηκε περισσότερο κ' ἐδέσποσε πάνω στὶς ἄλλες, ἐνῶ οἱ Ἐρυθρόδερμοι δὲν ξέρουν τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τὸ κυνῆγι τους καὶ τὴν ψαρική τους.

Ὅσο γιὰ τοὺς Μαύρους, ὁτιδήποτε κ' ἂν κάνουν, θὰ εἶνε πάντα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐργάζωνται σὰν κτήνη, σκάβοντας τὴ γῆ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ὁ πατέρας ἀνακρίνει μὲ αὐστηρότητα τὴν κόρη του.

— Εἴπες πῶς σὲ φίλησε, ἔ; Καὶ ποῦ σ' ἐφίλησε;

— Στὸ στόμα.

— Ὄχι! ὄχι!.... Δὲν ἐννοῶ αὐτό. Ἤθελα νὰ μάθω ποῦ ἦσουν ὅταν σὲ φίλησε....

— Μὰ ποῦ ἀλλοῦ;... Ἄχ... μὲ κρατοῦσε σφιχτὰ-σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του.

— !!!....

* * *

— Ἐπῆγα σήμερα νὰ σὲ ζητήσω στὸ κατάστημα ποὺ ἐργάζεσαι καὶ μοῦ εἶπαν πὼς εἶσαι ἀπλὸς γραφεύς. Κ' ἐσύ, βρὲ ἀδερφέ, μοῦ ἔλεγες πὼς εἶσαι δ ι ε υ θ υ ν τ ή ς!....

— Βέβαια, ἀγαπητέ μου, διευθυντὴς εἶμαι. Γράφω τὶς.... δ ι ε υ θ ύ ν σ ε ι ς στὰ φάκελλα τῶν ἐπιστολῶν!....

* * *

Στὸ κουρεῖο:

Ὁ π ε λ ά τ η ς.—Καὶ πῶς πᾶνε ἡ δουλειές σας;

Ὁ κ ο ύ ρ ε ύ ς (βραχνιασμένος).—Ἀπελπισία! Μ' ἔπιασε καλοκαιριάτικα τέτοιο συνάχι, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ.... μιλήσω!....

* * *

Γνώμη ἑνὸς σοφοῦ γέρου ξενοδόχου:
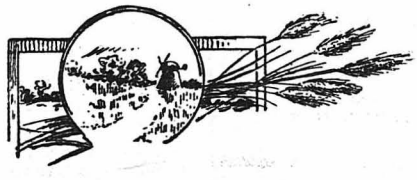
«Ἂν βάλετε νὰ κοιμηθοῦν στὸ ἴδιο δωμάτιο δυὸ νέους, τὸν ἕναν μὲ πονόδοντο καὶ τὸν ἄλλον ἐρωτευμένο, θὰ ἰδῆτε ὅτι πρῶτος θ' ἀποκοιμηθῆ ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὸν πονόδοντο».